

# Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 6, ročník XXIX  
Neděle 28. října 2018



## Z obsahu čísla

- 100 let čs. státu
- Rozhovory o občanské společnosti
- Pohled na církev se po dobu trvání státu měnil
- Nemůžeme vše nechat jen na Bohu
- Křesťané a výročí okolního světa
- Přehled farních zpráv
- O těch, kteří už spí spánkem pokoje
- Vstup do manželství vyžaduje osobní odvalu
- Zájezd chrámového sboru
- KVOČ od září nově
- Světlo z Arsu
- Zprávy turistických oddílů
- Charita informuje
- Kvíz, doplňovačka, osmisměrka

## Musíme o svůj stát pečovat

**D**ne 28. října uplynulo 100 let od vzniku samostatné Československé republiky. Historické souvislosti vzniku Československa známe, ale máme-li se zamyslet nad tím, co samostatný český stát pro nás znamená dnes a jak bychom měli o něj pečovat, musíme si přece jen všimnout některých skutečností, které jeho vznik provázely.

Československo vzniklo jako stát více národů. Byli zde Češi, Slováci, Židé, Němci, Poláci, Maďaři, Rusíni. Němečtí kolonisté legálně žili v Čechách a na Moravě už od 12. století a stejně jako ostatní menšiny považovali tyto země za svůj historický domov.

Vláda a prezident měli představu slovanského státu, který by čelil německému vlivu. Tak vznikla koncepce jednotného národa československého s úředním jazykem československým. Němci se cítili nespravedlivě kráceni na svých občanských i lidských právech. A to mělo za následek pozdější nacifikaci českých Němců a Mnichov, selhání představitelů státu přenecháním Sudet Německu bez boje, rozpad Československa a okupace zbývajících území nacistickou armádou.

Jak je vidět, získat státní samostatnost neznamená, že máme vyhráno. Stát bude dobře fungovat jen tehdy, když bude citlivě vyvažovat zájmy většiny a zájmy menšin. A to se nepodaří bez aktivit občanské společnosti – zájmových organizací, spolků a církví. Církev si musí uvědomit, že tu jsou pro všechny, ne pouze pro své věřící. Především my, katolíci, nesmíme zapomínat, že křesťan je zároveň občanem, a že bychom měli evangelizovat ve své obci, ve svém kraji i ve státě především starostí o aktuální problémy lidí.

Musíme o svůj stát pečovat. Církev by výchovou ke křesťanské morálce měla vést občany k uvědomělému občanství, k vlastenectví, i k ochotě bránit v případě potřeby vlast. A dnes je mír v Evropě ohrožen.

Naši předkové usilovali o samostatný demokratický, spravedlivý stát. Musíme se o něj starat. Jinak přijdou jiní a přivlastní si ho. ■

*Albert Antonín Černý*

# Připomínáme si 100 let od vzniku československého státu

*Dnes si připomínáme 100. výročí založení Československého státu. Farní občasník přináší kromě ohlédnutí do stoleté historie naší republiky a církve také zamyšlení nad tím, jaký vztah by křesťan měl mít k podobným výročím. Přečíst si můžete rovněž rozhovory s některými angažovanými farníky, kteří v našem městě aktivně přispívají k naplnění role občana v demokratickém státě.*

## Chci pomoci k tomu, aby se o nás vědělo

**N**a otázky odpovídá členka našeho farního společenství, učitelka Martina Fabriková.

### Jak si představuješ občanskou společnost?

Občanská společnost je podle mne taková, která nabízí prostor pro svobodnou činnost člověka v jeho soužití a spolupráci s druhými. Její členové jsou aktivní jako občané, ne jako jedinci, kteří sledují svůj osobní prospěch. Tak já vnímám různé humanitární a charitativní organizace, spolky, skupiny lidí, které pomáhají druhým bez nároku na veřejné uznání. Z mého pohledu jsou to všichni dobrovolníci, kteří své schopnosti a svůj čas věnují potřebným. A že je jejich role ve společnosti nepostradatelná, o tom není pochyb.

### V Otrokovicích jsi členkou kulturní komise. Co je náplní její činnosti?

Komise je to vlastně kulturní a školská, abych upřesnila její název. Mně je blízká nejen profesně (jako pedagogovi), ale i díky mému zájmu o kulturní dění. Její členové se scházejí zhruba jednou za měsíc, diskutují o kultuře ve městě, vyhodnocují práci kulturních spolků a zvláště pak projednávají návrhy na přidělování dotací pro jejich činnost. Komise je pouze poradní orgán, konečné slovo, tedy co, komu a kolik, má Rada města.

### Co by podle tebe nemělo chybět v občanské výchově na základní škole?

Občanskou výchovu osobně považuji za velice důležitý předmět, který je bohužel ve

školách často odsouván na vedlejší kolej. Obsahově je velmi rozmanitý, nenapadá mě, co by v jeho osnovách chybělo. Spíše jde o osobnost učitele, jak danou látku uchopí, kolik času jí věnuje, jak motivuje žáky k zaujetí určitého postoje. Součástí tohoto předmětu je i rodinná výchova, tu považuji za stěžejní. Právě v ní někdy bohužel „suplujeme“ rodiče a až v ní se někteří žáci poprvé seznamují s pojetím rodiny jako základem dobře fungující společnosti.

### Co tě vedlo k tomu, že jsi kandidovala v komunálních volbách? Co bys vzkázala lidem, kteří váhají, zda se zapojit do politického života?

V komunální politice vlastně nejsem úplně nováček. Členkou komise jsem totiž už dvanáct let. Zpočátku jsem nad svým kandidováním zapochybovala, ale nakonec jsem nabídku přijala. Proč? Nemám žádné politické ambice, nehodlám se nijak zviditelňovat. Nejsem odborník na žádné velké projekty. Spíše bych ráda pomohla malým organizacím, které jsou často v očích vedení města jaksí v pozadí, ale vyvíjejí v našem městě záslužnou činnost.

Mluvím např. o našich turistických oddílech, které úžasně pracují s našimi dětmi a mládeží, o dobrovolnických sdruženích v sociální oblasti, o zájmových skupinách lidí různého věku a v neposlední řadě o našem farním společenství... Je třeba, aby se o nás vědělo. Zapojit se do veřejného dění podle svých možností a sil má určitě smysl. ■

*Rozhovor připravila Anička Lörinczová*

## **Pohled na církev se během trvání státu měnil**

Zajímavé bylo, jak se v průběhu času změnil pohled většinové společnosti na katolickou církev. Rodina mého otce po vzniku republiky repatriovala, přestěhovala se z Vídně na Moravu. Přijeli zrovna, když v Praze vandalové zbourali mariánský sloup, a děda měl pronést prorockou větu, že tato republika nebude mít dlouhé trvání. A skutečně trvala jen 20 let. Byla doprovázena krizí ekonomickou i náboženskou, kdy heslo „Pryč od Vídně“ se postupně změnilo na „Pryč od Říma“ a vznikla poměrně početná Církev československá, dnes transformovaná na Církev husitskou.

Události Mnichovské dohody, obsazení Sudet a pak překvapivá demobilizace, vznik Protektorátu a začátek 2. světové války, to vyvolalo velký obrat v náboženském vnímání. Lidé se ve velkém vraceli k původní víře, katolická církev zažila renesanci. V období války byla účast na bohoslužbách velmi vysoká, byl u nás i velký počet kvalitních duchovních povolání.

Ovšem hned na začátku Protektorátu, v roce 1939, po dočasně úspěšné intervenci u zem. prezidenta Háchy proti uzavření semináře, byli zatčeni první kněží, P. Jaroslav Šumšala a P. Kamil Jaroš, bývalý katecheta na Bařově, který pak byl propuštěn, zatímco P. Šumšala už byl odsouzen do koncentračního tábora v Osvětimi, kde zemřel r. 1943 utýrán kápu při tyfovém onemocnění. P. Kamil Jaroš byl zatčen později, úředně pro poslech zahraničního rozhlasu, byl vězněn v Dachau v jednom vedlejších táborů, umučen byl v Schilpu u Hamburku, kam byl poslán těžít rašelinu. V roce 2014 jim byly znovu odhaleny busty na schodišti Arcibiskupství v Olomouci. Lidové podání uvádělo, že nacistům vadil u P. Jaroše jeho nácvik písně pro májové pobožnosti, kterou P. Šumšala složil v koncentračním táboře. Byla totiž prosbou o návrat míru a pokoje do naší vlasti v době tzv. „totálního válečného nasazení“.

Po válce nastalo bohužel jen krátké období demokratického rozvoje. Tisk a media byly v podstatě svobodné, nastal rozvoj spolkových činností a aspoň z mého

pohledu bylo tím nejlepším pro naši zem. Trvalo do komunistického převratu v únoru 1948. Pak nastala doba totality a útlatku, týkala se však hlavně biskupů, řádů a kněžstva, kostely kupodivu zůstávaly stále plné věřících lidí. Byli jsme již ve věku přípravy na svátost biřmování, ale došlo k zatčení a internování biskupů, včetně p. arcibiskupa Matochy, kterého v březnu 1948 papež Pius XII. jmenoval arcibiskupem olomouckým a již byl domluven termín, svatodušní svátky r. 1950. Byl však zatčen ještě o Velikonocích, zemřel v roce 1961 a svátosti biřmování jsme se dočkali až v roce „Pražského jara 1968“. Udílel ji litoměřický biskup Štěpán Trochta, ve Zlíně i biskup Josef Vrana.

Dá se však říci, že ateizace se komunistům příliš nedařila. Ovšem materialistické školství připravilo půdu pro následující vývoj společnosti po demokratizaci. Nové generace spontánně ztrácely víru, kterou pokládají za „vědecky nepodložené opium lidstva“ a navzdory významnému rozvoji přírodních věd, nové objevy v termodynamice odporovaly tzv. hlavnímu zákonu dialektického materialismu, nebo v evoluční teorii (existence nezjednodušitelných struktur a koncept Inteligentního Designu). Došlo ke vzniku extrémně konzumní společnosti, v které jsme dokonce i předběhli mnohé evropské země, které neměly zkušenost s ateistickým komunismem.

I když tento stav dosud trvá a prohlubuje se, přece jen můžeme pozorovat nadějně trendy a množství mladých křesťanů, reagujících mimo jiné i na zklamání a nespokojení materiálními hodnotami a nesmyslné ohrožování životního prostředí, plytvání neobnovitelných zdrojů energie, znečišťování přírody odpadními produkty, globálním oteplováním atd.

Příští rok bude i kulaté výročí 80 let od uvěznění P. Šumšaly. Patřil mezi první katolické kněze zatčené gestapem. Bylo by pěkné vrátit i jeho píseň do repertoáru mariánských písní v naší farnosti. ■

*Antonín Galatík*

## **Když je demokracie v nebezpečí, je potřebné pozvednout svůj hlas**

Jedním z křesťanů, který po převratu využil možnosti, které mu svoboda a demokracie nabízela, byl Pavel Záleský. Založil otrokovickou Charitu a úspěšně ji mnoho let vedl.

### **Za minulého režimu ses stavěl neohroženě za náboženskou svobodu a demokracii. Co tě k tomu vedlo?**

Z důvodu omezeného rozsahu se nejde zmínit o perzekuci mojí rodiny na Slovácku. Nicméně, v podstatě za totality nebylo možné sehnat žádnou hodnotnou náboženskou literaturu nebo časopisy, včetně Bible, přestože se komunistický režim snažil přesvědčovat veřejnost o opaku. To mi značně vadilo, a proto jsem začal rozmnožovat tajně dostupné tiskoviny, příp. i ze zahraničí, nebo také informace o církvi. Postupně mě kontaktovali stejně uvažující aktivisté Jaromír Němec a Augustin Navrátil, kteří mě seznámili s dalšími osobnostmi, jako byl Václav Benda, P. František Lízna, P. Václav Malý, Standa Devátý a další. Ti mi dodávali odvahu, abych se samizdatu věnoval. Dnešní mladí lidé si vůbec nedovedou představit, jakými cestami tehdy putovaly např. Bible do vlasti. Někteří si jistě ještě pamatují ilustrovanou Bibli pro děti z Jugoslávie, která se k nám dostávala mj. přes Polsko.

### **Úžasná práce je za Tebou v Otrokovických vidět ve fungující Charitě, azylovém domě, charitním domově. Co Ti dávalo sílu budovat z ničeho a bez prostředků takové dílo?**

Sociální problémy mě zajímaly už i v Charitě 77. Například při založení iniciativy sociální obrany na pomoc rodinám uvězněných osob nás všechny StB po prozrazení u Dany Němcové v Praze pozatýkala. Po pádu komunismu už bylo možné sociální práci dělat veřejně. Proto se deset žen z naší farnosti začalo modlit za charitativní dílo, které jsme odevzdali přímělvě sv. Anežky. Díky těmto modlitbám a nasazení

mnoha obětavých a ochotných lidí se podařilo v podstatě z ničeho na „zelené louce“ vybudovat toto velké dílo. Sílu nám všem dávala naše patronka sv. Anežka a velmi nás přitom podporoval tehdejší farář otec Vojtěch Šíma.

### **S jakými pocity sleduješ dnešní stav společnosti 100 let od vzniku samostatného státu?**

Asi se nebudu mýlit, když řeknu, že mnoho lidí sleduje dnešní vývoj společnosti s rozpaky a zklamáním, protože měli jiné představy o změnách po roce 1989. Ukázal se totiž ve své nahotě skutečný stav společnosti, jaký byl za totalitního režimu a zvláště za normalizace, totiž zdevastovaná morálka a „zkřivená páteř“ národa. Musíme si přiznat, že v každém z nás ta desetiletí komunismu zanechala následky. Změna režimu automaticky nezmění charaktery lidí, protože např. udavači za fašismu potom spolupracovali třeba se Státní bezpečností. Samozřejmě všechno pozitivní, jakékoliv nasazení pro dobro, má vždycky nějaký smysl a význam, i když se to hned neprojeví a může se zdát, že to bylo zbytečné. Např. utrpení politických vězňů, kněží a řádových sester, nebo smrt Jana Palacha také nebyly zbytečné, a po čtyřiceti letech v Palachově týdnu se ukázalo, že i jeho oběť přispěla k pádu totality. To, že existuje všeobecná i náboženská svoboda, převažuje nad vším negativním, co se kolem nás děje. Do budoucna spoléhám v tomto směru na mladou generaci, která není zdegenerovaná totalitním uvažováním a jednáním.

### **Co bys řekl velké části dnešní společnosti, které se nelíbí, kam se vývoj našeho státu ubírá? Má cenu se angažovat?**

Nadávat v hospodě nebo u televize je jednoduché, ale něco pozitivního udělat je už mnohem těžší. Dnes se můžeme svobodně angažovat a sdružovat. Nejmenší anga-

žovaností je volební právo. Vždy jsem říkal, že k volbám se nemá chodit za totality, ale v demokracii, ne naopak!

Křesťanům tak trochu vyčítám, že nevyužili ty možnosti, které se po roce 1989 naskytly. Bylo možné založit mnohem více různých duchovních aktivit, spolků a podnikatelských záměrů, na které bylo i možné sehnat prostředky. Díky všem, kteří se nenechali odradit od počátečních těžkostí a jsou aktivní v různých oblastech. Příklad jednoho odvážného podnikatele, který pomáhal ze svého zisku Charitě sv. Anežky a na stavbu nového kostela, máte mezi sebou, jmenuje se Antonín Galatík.

Co dnes chybí naší společnosti? Někdě může namítnout, že většina společností není religiozní. OK, ale pokud se na silnicích nebudou dodržovat dopravní předpisy, budou zranění a mrtví. Porušováním ustanovení Desatera bude peklo na zemi. Všechny negativní jevy ve společnosti jsou zapříčiněny hříchem proti některému z Božích přikázání. Lhát a krást se nemá, a to platí pro prezidenta, premiéra, ředitele, biskupa i uklízečku. Náprava je jednoduchá: přiznání viny a změna života. Nicméně to musí udělat každý člověk sám za sebe, věřící na prvním místě!

**Myslíš si, že se může blížít doba, kdy bude třeba vyjít do ulic stejně jako v roce 1989 a zvednout hlas proti negativním jevům, které ve společnosti převládají?**

Vzpomínám si na slova Václava Klause, že si tržní hospodářství se vším poradí a vše se vyřeší samo, nicméně opak je pravdou. Podobně je to s demokracií. Demokracie si sama se vším neporadí, o čemž nás přesvědčují např. historické události po válce. Demokracii dělá mj. také angažovaná občanská společnost, nejen parlamentní a zastupitelská politika. Právě nyní, kdy je demokracie po téměř třiceti letech v nebezpečí, je třeba pozvednout hlas. Např. proti Istanbulské úmluvě, navrhovaným zákonům proti tradičnímu manželství a rodině, zrovnoprávnění homosexuálních párů s manželstvím, sexuální výchově dětí ve školách, propagaci por-

nografie v médiích, podpoře potratů a eutanazie, nebo snaha o odstraňování křížů či sprosté a vulgární kulturní pořady a představení. Ať si každý sám odpoví na otázku, jak se k těmto negativním jevům v minulých letech postavil. Nebojím se budoucnosti, ale to neznamená, že nemůže nastat novodobé pronásledování křesťanů, tzn. diskriminace a perzekuce těch, kteří se postaví proti těmto zákonům a nařízením, které odporují Božímu řádu.

**V rozhovoru v Českém rozhlasu jsi mluvil o tom, jak Ti při výsleších u StB pomáhal obraz ptáčka schouleného v Boží ruce. Pomáhá Ti tento obraz i dnes?**

Stručně se dá konstatovat, že každá doba a každá společnost potřebuje obě věci – modlit se i pracovat. V jakékoliv době platí: bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Každý může hledat oporu a pomoc jinak, někdo třeba objímá stromy v lese. Mně v těžkých chvílích pomohla modlitba, k níž mně nakreslil uvedený obrázek Honza Kropáč. Je v ní napsáno všechno, co člověk potřebuje k čestnému a pravdivému životu: aby byl klidný, protože je v rukou Božích, protože On je jeho silou, když potřebuje pomoc, může se na Něho spolehnout, jelikož má všechno pod kontrolou a nemusí se bát, protože On o všem ví, ale musí v Něho skutečně a pravdivě věřit!

A co nám všem nejvíce chybí? Podle mě dvě věci: za prvé ta ryzí a živá víra (ne formalismus a obřadnictví), která pomáhá vydržet všechny těžkosti, nemoci, utrpení i překonat totalitní systémy. Za druhé, moudrost Ducha svatého, chceš-li zdravý selský rozum. Jsme zahlceni ne vždy seriózními informacemi z médií a sami rozesíláme polopravdivé a lživé emaily. Proto potřebujeme zdravý selský rozum, abychom se v tom všem vyznali a o ten rozum nepřišli!

**Co by sis přál pro svou rodinu, pro svou farnost, pro Českou republiku?**

Chtěl bych každému přát tu velkou zkušenost s Boží pomocí, Jeho láskou a milosrdenstvím v těžkých životních situacích, což ale předpokládá reálnou víru, ne „víru na

baterky“! Mnoho lidí žije dnes po hmotné stránce dobře, někteří jsou až rozmazlení a změkčili, v nadbytku Boha nepotřebují. Za totality jsme dokázali držet hladovku, třeba za vězně nebo za nové biskupy. Dnes si nedokážeme v pátek odepřít jedno jídlo. Bezbrhý materialismus se jeví zrádnější než všechny totality dohromady. Vždyť kdo by se nechtěl mít dobře a ještě lépe, ale to přece není smyslem života. Nedej Bůh, pokud by došlo např. k celosvětové ekologické nebo jiné katastrofě, může se stát, že kostely pak budou malé.

Papež František prosí, abychom se dokázali uskrovnit, dělit s ostatními, protože žijeme na úkor budoucích generací,

a také proto Evropa vymírá. Kdo žije pro blahobyt, dobrovolně se ho nevzdá. Bez jisté katarze a živé víry to však nejde. Vážím si lidí, kteří nechodí do kostela, ale žijí skromně podle svého svědomí, dokáží se rozdělit nebo pomoci bližnímu, a je jich hodně. Myslím si, že v budoucnu přijde těžší období, kdy se současná prosperující situace změní a budeme muset něco obětovat, projevít statečnost, někdy i hrdinství a možná projít i mučednictvím, jak jsem se o tom již zmínil. Nicméně všechno do času, Pán Bůh navěky, nebo chceš-li to říci slovy písně: jen víru mít, doufat a jít, Kristus zvítězí, já vím! ■

*Rozhovor připravil Petr Staněk*

## **Křesťané a výročí okolního světa**

**N**aše země slaví sté výročí vzniku republiky. S tím můžeme spojit i otázku, zda se nás jako věřících mohou takové státní a občanské záležitosti týkat ještě nějak jinak než ostatních spoluobčanů. V církvi si spíš připomínáme výročí posvěcení kostela nebo založení farnosti. Když se podíváme na to, proč slavíme církevní svátky, můžeme si od toho odvodit, jaký význam pro nás má propojení s občanskými událostmi.

Každé církevní výročí nám připomíná, co předcházelo události, kterou oslavujeme. Když například oslavujeme posvěcení nového kostela, větší část farnosti má stále v živé paměti, jak se kostel stavěl, kdo všechno na tom měl zásluhu a podobně. Jenže čas letí a mnozí z těch, kteří byli u toho, už mezi námi nejsou.

V příštím roce to bude 250 let od chvíle, kdy byl postaven kostel sv. Michaela. Je pravda, že tento kostel farnost příliš nepotřebuje, ale využíváme ho aspoň ve všední dny, protože je to součást kořenů, ze kterých život našeho farního společenství vyrůstal. Stavba kostela a zřízení farnosti rovněž vypovídá mnohé o tom, jak se víra lidí promítá nejen do jejich života, ale celé obce. Předávat zkušenosti a vzpomínky tedy umožňuje dalším generacím nacházet inspiraci pro svůj současný život, což se

často děje oslavou výročí.

Křesťané ale nemohou zůstat uzavěření ve svých náboženských aktivitách, protože máme mít podíl odpovědnosti i za utváření celé společnosti. Je tedy dobré brát v úvahu, co utváří nejen život naší farnosti, ale i města, ve kterém žijeme, a celé naší země. V Otrokovicích například každý rok kolem 3. května probíhá pietní akt u pomníku padlých při příležitosti osvobození města v závěru války. Ti, kteří padli při bojích, nám tedy připomínají, že svobodu nemůžeme brát jako samozřejmost, a to nás vede k odpovědnosti za boj proti jakýmkoliv formám zotročení.

Vzhledem k dějinám lidstva sto let není nijak moc. Přesto vidíme, ke kolika změnám a zvratům v naší zemi za tu dobu došlo. Je v tom obrovská škála zkušeností, ze kterých je možné se také poučit a lépe si uvědomit, co naše společnost potřebuje právě dnes. Náš díl odpovědnosti máme pochopitelně uskutečnit především na tom místě, kde jsme, a proto je dobré znát, co všechno mělo vliv na prostředí, ve kterém žijeme. V tom nám mimo jiné pomáhají různé společenské události a výročí. Tak se můžeme lépe zhostit i úkolu nás křesťanů přinášet do světa kolem nás Ducha Kristova a jeho evangelia. ■

*O. Josef Zelinka*

## Nemůžeme vše nechávat jen na Bohu

V posledních letech jsem pracovala v komisi pro místní část Střed a Újezdy. Na ulici Třebízského jsem se narodila, na Újezdech jsem pak později žila a když jsem se přestěhovala zpět na ulici Třebízského, nebyla jsem spokojena se svým okolím. Sepisovala jsem dopisy na městský úřad a odpovědi byly vždy neurčité a vždy jsem byla odbyta z důvodu nedostatku peněz atd.

Když jsem měla možnost přihlásit se do komise pro místní část, neváhala jsem. Radnice s ochotou začala reagovat na všechny náměty a připomínky. Podařilo se tak prosadit lavičky u hřiště, příští rok bude vybudováno parkoviště u Sýpky. Je v plánu také vybudovat chodníky na Újezdech.

Myslím si, že nemůžeme vše nechávat jen na Bohu, ale že je nutné také přiložit ruku k dílu, aby se nám tu dobře žilo. Apoštolové také neseděli doma a nečekali, až se jich někdo přijde na něco zeptat, ale chodili, kázali a dělali svou osvětu ze všech svých sil. Tak by se měli i křesťané snažit dát dle svých možností všechny síly i pro druhé a snažit se zapojit do veřejného života. Vždyť jen tak můžeme dát svému okolí jasně najevo, že s pomocí Boží dokážeme být užiteční pro společnost, pro své město. Vněst Božího ducha do veřejného života.

Nápadů pro vylepšení života v mém okolí je spousta a může se zapojit každý,

kdo chce žít v čistém, bezpečném a krásnějším městě.

Je psáno: ... modli se a pracuj... Tak tímto heslem se snažím řídit a pracuji hlavně pro ty ostatní. To je asi smyslem mého života. Neznamená to, že když se zapojuji takto, že jsem politik a budu organizovaná v nějaké politické straně. Na to nemám ani čas ani žaludek. Děláním jen to, co si myslím, že pomůže zlepšit místo, kde žiji já, moje rodina a mí přátelé. Potřebovala bych více nadšených lidí kolem sebe, kterým by to také nebylo jedno a chtěli by mít také kolem sebe krásný domov.

Nebylo by vůbec špatné, kdyby se farnost také zapojila do veřejného života a nežila jen svým způsobem života v izolaci od zbytku města. Myslím si, že by farníci mohli být také trochu aktivnější a snažit se přijít s nápady a náměty, co vylepšit, co udělat pro celou veřejnost v našem městě. Pojdme třeba sázet stromy, udělat nějakou akci pro všechny děti ve městě, prostě se zapojit a vylézt z izolace od ostatního světa. Ale to jsou jen moje nápady, jistě by se našly ještě lepší. Evangelizovat můžeme své okolí už jen tím, že nám budou všichni závidět, že jsme katolíci a že držíme spolu jako jedna rodina, že to u nás žije a s pomocí Boží bude žít i nadále. ■

*Eva Procházková*

## Dědictví otců zachovej nám Pane. Stačí to jen zpívat?

Určitě jste někdy zažili, jak kostelem duněla známá píseň, v níž se zpívá: „...dědictví otců, zachovej nám Pane.“ Takovým dědictvím je i samostatná Československá republika, o kterou naši předkové usilovali několik set let.

Jestliže zdědíme dům, můžeme se ho vzdát, nemusíme pak o něho pečovat, ale současně se vzdáváme užitku, který nám z něho plyne. Pokud tak ale učiníme v případě státu a nechceme se o něho starat, považuju to osobně za nestydatost a vypočítavost, protože plodů a vymožeností, které nám stát poskytuje, užíváme dál.

V písni, o které jsem se zmínil na za-

čátku, prosíme Boha, aby nám zachoval naše dědictví. Myslím si ale, že o to, aby nám zděděný dům nespadol na hlavu, se musíme postarat i my. Budeme-li nečinně sedět a přihlížet, až někdo ve společnosti „něco“ udělá, může se stát, že se naší role chopí někdo jiný, a možná nám pak bude těžko z toho, jak ji bude vykonávat. Ostatně příklady již dnes můžeme vidět.

Během přípravy tohoto čísla Farního občasníku jsem se setkal s vzácnými lidmi, kteří jsou pro stát, město a naši farnost ochotni nasadit své síly. Děkuji jim za to. ■

*Pavel Ludvík*

# Přehled aktuálních farních zpráv

## Slavnost všech svatých a Památka zesnulých

**V**e čtvrtek 1. listopadu je Slavnost všech svatých a mše svatá bude ve farním kostele v 18 hodin.

V pátek 2. listopadu je Vzpomínka na všechny věrné zemřelé a kněz v tento den slouží mše svaté na církví stanovené úmysly. Mše na úmysl Svatého otce je v Kvítkovicích v 7:30 a mše obětovaná za všechny věrné zemřelé je v kostele sv. Vojtěcha v 18 hodin.

V neděli 4. listopadu odpoledne se koná dušičková pobožnost na hřbitově

v 15:30 hod. po příjezdu autobusu.

V dušičkovém týdnu od 1. do 8. listopadu je možno získat pro duše v očistci plnomocné odpustky. Tři obvyklé podmínky jsou přijmout v ten den sv. přijímání, být zpovědi v milosti posvěcující a pomodlit se na úmysl Svatého otce. K tomu 1. a 2. listopadu patří návštěva kostela s modlitbou Páně a Vyznání víry, nebo 1. – 8. listopadu návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé.

## Z jednání pastorační rady farnosti ze dne 2. 10. 2018

■ O. Josef na úvod informoval, že papež František vyhlásil říjen 2019 jako měsíc misí a vyzval křesťany, aby se na tento měsíc připravovali.

■ Ze zdravotních důvodů z pastorační rady odstoupil Jiří Lindner. Novým členem pastorační rady se stal Jaroslav Rozsypálek.

■ Pro vánoční období není zatím domluven žádný koncert, hledají se možnosti.

■ Zatím není jisté, zda proběhne vánoční besídka. Vše záleží na tom, zda se najde člověk, který by byl schopen tuto akci zajistit.

■ Vzhledem k odstoupení Pavla Ludvíka jako hlavního pořadatele Noci kostelů je potřeba rozhodnout, jak přistoupit k příštímu ročníku. Nabízí se několik možností řešení: najít nového organizátora; zajistit akci samotnou pastorační radou; otevřít kostel k nahlédnutí a bez programu; případně kombinace těchto možností.

■ V neděli 11. listopadu od 15 hodin proběhne farní odpoledne s představením činností Charity sv. Anežky.

■ V sobotu 17. listopadu je v plánu koncert chrámového sboru a hostů k počtě svaté Cecílie.

■ Mikulášská besídka proběhne v neděli 2. prosince v 15 hodin na sokolovně. ■

## Pozvánka na koncert

17. listopadu 2018 v 17 hodin jste srdečně zváni na koncert duchovní hudby. V podání smíšeného chrámového sboru SALVE z kostela Panny Marie Sněžné v Olomouci a našeho chrámového sboru sv. Vojtěcha zazní latinská mše Charlese Gounoda ke cti svaté Cecílie „Messe solennelle de Sainte Cecílie“ pod taktovkou sbormistra pana Ladislava Kunce.

## Oprava střechy kostela sv. Michaela



Nyní je hotová projektová dokumentace a ekonomická rada vybrala možné dodavatelské firmy, které byly požádány o vyhotovení nabídky.

Na opravu se ve sbírkách dosud vybralo celkem 176 950 Kč. Individuální dary činily 120 460 Kč.

Děkujeme za vaši štědrost.

## Křty, sňatky a pohřby za poslední období

**Křty:** Zora Anna Valášková, Nikol Pavlovská, Agáta Marušáková, Matěj František Vondra, František Hartman.

**Církevní sňatek:** Tomáš Hubáček a Lenka Mastešová, Miroslav Hlobil a Michaela Vršková. **Pohřby:** Zdenka Veselá

## Misijní jarmark

Prodej výrobků na letošním Misijním jarmarku vynesl celkem 45.200 Kč. Výtěžek poputuje na Papežská misijní díla dětí.



# O těch, kteří už spí spánkem pokoje

**O**d loňských Dušiček jsme se v našich kostelích rozloučili s řadou lidí. Ve spolupráci s jejich známými, sousedy nebo rodinou jsme připravili stranu, kde si všichni zemřelé můžete připomenout, někdy i s krátkou vzpomínkou upozorňující na to, čím ten člověk byl, čím okolí upoutal, co nám zanechal.

**+ Milada Hnilicová** – Patřila mezi nejstarší obyvatele Kvítkovic. I přes svůj vysoký věk stále chodila na bohoslužby, byla velkou ctitelkou Panny Marie, a proto velmi ráda chodila na májové. Byla taky členkou živého růžence a přispívala nezištně na květinovou výzdobu.

**+ Petr Němec** – Sportovec tělem i duší, úžasný parták a kamarád.

**+ Vojtěch Štěpáník** – Bývalý středoškolský profesor, učitel autoškoly a humanitních předmětů. Jako latinář pomáhal při zavedení latinské mše v našem farním kostele, v němž byl do posledních chvil života věrným návštěvníkem nedělních raních bohoslužeb.

**+ Eva Čaňová** – Byla skromná, kamarádká a přátelská žena, která s radostí navštěvovala bohoslužby. Měla velmi ráda svoje vnučky. Taky někdy zavítala do klubu důchodců, kde je učila zdobit velikonoční vajíčka.

**+ Monika Motyčková** – Byla skromná, nenápadná žena, bydlela na Baťově. Jednou překvapila tříkrálové koledníky tím, že i když nebyla doma, nechala jim před bytem na stolečku usmažené řízky a peníze v obálce.

**+ Petr Olah** – Byl to starostlivý otec, dobrý manžel a výborný kamarád, který nepokazil žádnou srandu. Vždy ochotný pomoci jak radou, tak aktivně vždy přiložil ruku k dílu, zkrátka oblíbený soused. Soused na něho budou rádi vzpomínat.

**+ Anna Ocelíková**

**+ Drahomíra Tomášková** – Dokud mohla a zdravotní stav jí to dovoloval, pravidelně navštěvovala nedělní bohoslužby.

**+ Karel Hamrlíček**

**+ Jiří Dupal**

**+ Pavel Doležal**

**+ Františka Němcová**

**+ Richard Měhyž**

**+ Františka Bilková** – Byla to velmi dobrosrdečná paní, která nezapomínala na ministranty a nosívala jim sladkosti. Taky ráda chodila na májové, byla členkou živého růžence. Byla laskavá a velmi milovala svoji rodinu.

**+ Božena Kůřilová** – Byla to velmi skromná a nenápadná žena, která nade vše milovala svoji rodinu, syny, snachy, vnoučata a především svá pravnoučátka. Byla velkou ctitelkou Panny Marie. Dokud jí to zdraví dovolilo, chodila denně na mše svaté, neodradilo ji ani nepříznivé počasí.

**+ Jan Kaláček**

**+ Věra Lisová** – Většina lidí ji znala jako učitelku základní školy, kde se věnovala převážně nejmenším dětem. Dožila se bezmála 100 let, konec svého života strávila na Charitním domově, kde velmi stála o pravidelné návštěvy se sv. přijímáním, za které byla vždy moc vděčná.

**+ Jiřina Šišková** – dožila se velmi vysokého věku a ke konci svého života byla u své dcery v Praze, ale na každé prázdniny ji do Kvítkovic dcera s vnučkou dovezly do svého domu a tady taky zemřela. Poslední vzpomínka její dcery je, že si těsně před smrtí zpívala „Anděle Boží, strážce můj“.

**+ Zdenka Veselá**



# Zodpovědný vstup do manželství vyžaduje osobní odvalu

Při četbě evangelia jsme se dnes dostali k tématu manželství a tím i k nerozlučitelnosti svazku, který je uzavřen před Bohem.

---

Homilie 27. neděle v mezidobí  
Gn 2, 18–24; Mk 10, 2–16

---

Sám Ježíš toto trvalé spojení zdůvodňuje známými slovy: „Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě a ti dva budou jeden člověk. Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“

Jenže realita je jiná a ukazuje, kolik před Bohem uzavřených sňatků se rozpadne. Když jsem teprve začínal v pastoraci, měl jsem poněkud naivní představu, že pokud se berou lidé, kteří to oba myslí se svojí vírou vážně a stejně tak berou vzájemnou odevzdanost před Bohem, pak se jim taková věc jako je rozvod nemůže přihodit. Věřil jsem, že přece musí mít oba dost sil a důvodů, proč se jakýmkoliv vlivům rozbíjejícím manželství mohou ubránit. Proč mohou věrně naplňovat to, co si před Bohem při svatbě slíbili.

Proto se mě tím víc i bolestně dotýkaly případy zvláště v řadách mých známých, kdy tomu tak nebylo a docházelo k nečekaně vážným krizím třeba po řadě let pěkného manželství. Najednou se prostě někomu stalo, aniž by to chtěl a vyhledával, že se zamiluje a nedokáže to nijak ovlivnit a bránit se tomu. Přesto, že nechce být nevěrný a rozbít rodinu, tak ho to ovládne, že podlehe. Najednou má pocit, že ten

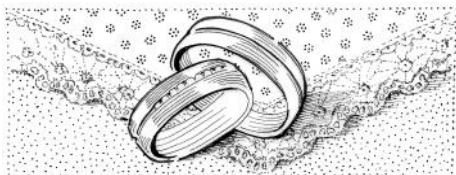
nový vztah je jediné, co má v životě smysl, a proto se tomu bránit by vlastně nemělo žádný význam. Vždyť stejně by nedokázal být za této situace dál užitečný pro původní rodinu.

Netroufám si nijak soudit a hodnotit, když tohle člověk nezvládne a podlehe, ale schvalovat to v žádném případě nelze. Také vím, že tam, kde to nakonec dopadlo dobře a manželé zůstali spolu, to byl velmi obtížný a vleklý duchovní boj. Nebylo naprosto žádnou samozřejmostí, že věřící, který praktikuje víru a žije duchovně, v takovém boji obstojí.

Proto se můžeme ptát, proč vůbec Bůh dopustí, aby na věřící manžele přišly takové zkoušky, a když už přijdou, jak je možné v nich obstát. Myslím, že největší překážkou k vítěznému boji je to, jak je člověk zaměřený na sebe a neumí se od sebe odpoutat. Když někoho ovládne touha po jiném člověku, bude to zřejmě proto, že je příliš zaměřený na to, co ho obšťastňuje a dělá mu dobře. Když je pro něj nový vztah příliš oslovující a povznášející, tak člověk podlehe dojmů, že bez toho nedokáže žít. Má pocit, že jinak se jeho život zhroutí, ale to proto, že mu jde tolik o něj samého.

Proto k vítěznému konci může člověk směřovat jediné tehdy, když se dokáže odpoutávat od sebe, od svých tužeb, přání a očekávání. To je ovšem něco, co se ve společnostech zaměřených především na uspokojování potřeb nenosí. Lidé jsou často už od malička formováni způsobem života, kde je hlavní dopřát si všechno, na co si jen pomyslíme. V takovém pojetí života pak pochopitelně věrnost nemůže mít trvalé místo.

Kdysi jsem viděl český film o tom, jak několik sousedících rodin prožívá svatbu dívky z jedné té rodiny. Když večer probíhalo svatební veselí, ženy se hned ve svatební den dopustil nevěry s jednou vda-



nou ženou z toho domu. Zarážející však bylo, s jakou lehkostí se tato věc divákům prezentovala. Ti dva se před tím vůbec neznali, a když se o tom spolu bavili, jeden z nich říká: Jak se nám to vlastně stalo? Odpověď na to zněla: Nevím, ale je to krásné.

To, co je z pohledu víry smrtelným hříchem, bylo zde představeno jako něco nevinného. O nevěře se nehovoří jako o ubohosti, ale jako o něčem krásném, co se člověku stane, ani neví jak, takže za to vlastně ani nemůže. Nějaká zodpovědnost za to, jak člověk utváří své vztahy k těm nejbližším, jde stranou. Největší líz, která se zde divákovi vtírá, je to, že tato událost nemusí mít žádné následky. Ženich se vrátil ke své nevěstě, žena ke svému muži a všechno bylo v nejllepším pořádku, jako by se nic nestalo. Takový scénář tedy chce divákovi ukázat, že hřích, který je lákavý, je možné si klidně dopřát a užít a nic mu při tom nehrozí, ničeho se nemusí obávat.

Tady je vidět rafinovanost ducha zla a toho, jak funguje pokušení. Jde o to přesvědčit člověka, že když podlehne nějakému pokušení, nedělá v podstatě nic zlého. Ve skutečnosti to má ale velmi zničující následky, jakmile člověk dá jednou prostor takovému pokušení a hříchu ve svém životě. Ono totiž pak nezůstane jen u toho

jednoho poklesku a hřích se začne v duši člověka zabydlovat stále víc. Dokladem toho je množství rozvrácených rodin, děti v dětských domovech a z toho vyplývající neochota mladých lidí vůbec vstupovat do manželství. Vždyť požadavek věrnosti na celý život je z pohledu dnešního světa naprosto nereálný.

V takovém prostředí a atmosféře je zřejmé, že dobře naplňovat svátost manželství není žádná samozřejmost. Mnoha mladým lidem chybí životní příklad toho, jakým zdrojem dobra a požehnání může být vytrvalé úsilí o jednotu a věrnost mezi mužem a ženou. Proto, když chtějí mladí lidé zodpovědně vstoupit do manželství, vyžaduje to od nich v dnešní době i kus osobní odvahy. Odvahy vzepřít se všem trendům a postojům, které dnes znehodnocují důstojnost a hodnotu manželského svazku.

No a nejlépe na tom pak je ten, kdo už pochopil, že tuto životní sílu k dobře naplněnému životu nám poskytuje Kristus. Kdo jednou uvěřil, že Bohu jde jen o naše dobro, tomu pak neschází i odhodlání jít po cestě, kterou nám Ježíš ukazuje. Jen tak můžeme poznat, že se vyplatí přijmout za své všechny životní zásady, které vyplývají z evangelia navzdory tomu, že se jim dnešní svět vysmívá. ■

O. Josef Zelinka

## Dušíčková osmisměrka

Před 80 lety zemřel v naší farnosti kněz, který se významně zasloužil o postavení kaple v Kvítkovicích. Je pohřben na kvítkovickém hřbitově v kněžském hrobě hned vedle kříže. Jak se tento kněz jmenoval?

DRZÝ, EDEN,  
HORA, CHEMIK,  
IDOL, IZÁK,  
LEKTOR, METR,  
MÍRNOST, NAROZENÍ,  
SLOVO, SMRT,  
STARÝ, SVÁTEK,  
ŠKOLA, UMÝT,  
UPRAVENÝ, ÚTERÝ,  
ÚZKÝ, VÁZA,  
VRBA, ZÁDA, ZVON

F	S	R	I	Í	A	A	S	Ý	N	A	M	
N	O	V	Z	D	N	C	H	N	L	H	B	Í
S	T	Á	Á	I	L	E	K	T	O	R	R	
R	T	Z	K	T	V	M	Z	Š	R	V	N	
T	T	A	E	A	E	I	Ý	O	A	M	O	
E	Ý	Z	R	D	K	K	D	P	R	A	S	
M	M	P	E	Ý	Z	Š	K	O	L	A	T	
L	U	N	L	Ú	T	E	R	Ý	L	A	N	

# Ze života otrokovické farnosti

## Zájezd chrámového sboru na Brněnsko

V sobotu 1. září se jako každý rok vydal náš chrámový sbor na zájezd. Tentokrát se naším cílem stal Moravský Krumlov a Dolní Kounice.

Úderem sedmé hodiny ranní jsme za deštivého počasí vyrazili na cestu. Před 9. hodinou jsme dojeli do Moravského Krumlova, kde jsme se zúčastnili mše svaté, která proběhla ve farním kostele Všech svatých. Ještě před začátkem nás místní farář o. Pavel seznámil s historií a interiérovou výzdobou tohoto kostela, který byl původně zasvěcen sv. Vavřinci a je pravděpodobně nejstarší církevní stavbou Moravského Krumlova. Tuto původně gotickou stavbu zrušovali husité, ale byla velmi rychle obnovena. V roce 1630 byl kostel při požáru úplně zničen. O 16 let později na náklady Lichtenštejnů znovu postaven. V roce 1660 byl zasvěcen Všem svatým.

Po mši svaté, která proběhla za kytarového doprovodu Ivy Vítkové, jsme se za stálého deště přesunuli do kostela sv. Bartoloměje. Založení kláštera a kostela spadá do druhé poloviny 14. století, působil zde řád augustiniánů. Při požáru města v roce 1682 původní klášterní budovy i kostel vyhořely. Z původní gotické stavby zůstal jen presbytář, interiér kostela byl přestavěn v barokním slohu. V dnešní době slouží pro konání bohoslužeb, v prostorách bývalého kláštera sídlí městský úřad.

Po jeho prohlídce jsme navštívili kapli sv. Floriána, která se nachází na kopci nad městem a je tak významnou dominantou Moravského Krumlova. Ke kapli se vztahuje legenda o záchraně knížete Antonína Floriána z Lichtenštejna. Ten se jednou vracel z honu, za bouře se mu splašili koně a zázrakem se zastavili na okraji srázu. Jako dík dal kníže na kopci postavit kapli. Za napoleonských válek byla kaple zničena. V roce 1833 bylo rozhodnuto o jejím obnovení. V 60. letech 20. století byla kaple i zařízení zdevastováno. V letech 1968-1969 byly podniknuty kroky k její záchraně



a po roce 1989 byly obnoveny tradiční poutě. Po krátké návštěvě a společném fotu jsme zamířili na oběd do Ivančic.

Po výborném obědě jsme se už za slunného počasí vydali do Dolních Kounic. Zde se právě konaly 20. historické slavnosti Rosa coeli. Nejdříve jsme společně navštívili místní židovskou synagogu. Ta byla postavena v letech 1652–1655 v raně barokním slohu a patří k nejstarším synagogám na Moravě. V letech 1988-2004 byla kompletně zrestaurována a nyní slouží ke kulturním a společenským účelům. Stěny interiéru jsou zdobeny cennou barokní výmalbou s liturgickými texty v hebrejštině.

Po prohlídce jsme dostali rozchod. Jelikož stále svítilo sluníčko, rozhodla se skupinka výletníků zamířit do cukrárny na odpolední kávu. Po občerstvení jsme se vydali do kláštera Rosa Coeli (Nebeská růže), nejnámější ruiny na jižní Moravě. Vznik Dolních Kounic přímo souvisí s jeho založením Vilémem z Jarlocha v roce 1181. Byl určen pro ženskou větev premonstrátského řádu. Původně románský konvent byl přestavěn v gotickém slohu lucemburské architektury. Klášter zanikl v 16. století. Během naší prohlídky se opět spustil prudký déšť, který nás z kláštera vyhnal. A protože nevypadalo, že se vyčáší, vrátili jsme se k autobusu. Kvůli dešti se zkrátila doba pobytu, kterou jsme si původně určili na prohlídku města, a proto jsme domů vyrazili o něco dříve.

Náš dík patří manželům Kvasnicovým, kteří tento zájezd připravili, panu řidiči za šťastnou a pohodovou cestu a otci Josefovi za duchovní podporu. ■

*Katka a Lidka Vávrový*

# Klub volného času od září nově

Se změnou šéfa Klubu volného času jsme se rozhodli udělat také pár dalších změn. Většina z nás totiž nevěděla, proč jsou na logu KVoČe husy. Začali jsme tedy uvažovat nad novým logem. Zvědavost nám ale nedala zjistit vysvětlení loga starého.

Po objasnění významu starého loga nám už bylo jasné, že ho kompletně měnit nebudeme. Jen ho přetvoříme do modernější podoby. Logo v sobě totiž skrývá něco víc, než pouhý obrázek či nápis. Je v něm jakési poselství, které by byla velká škoda nešířit dál.

Zde příkládám vysvětlení z roku 2006, kterým bychom se do budoucna chtěli dát vést.



## ***BÝT RACKEM, NEBO HUSOU DIVOKOU?***

Možná jste někdy sledovali racky. Jsou to ptáci, kteří se dokážou radovat ze své svobody. Silnými tempy mávají křídly a stoupají výš a výš, až vylétnou nad všechny ostatní ptáky. Potom se spustí dolů v majestátních lopech a kruzích. Neustále se předvádějí, jako by si mysleli, že je na ně zaměřena televizní kamera, která snímá jejich produkci.

Avšak v hejnu se mořský racek chová úplně jinak. Jeho majestátnost se najednou změní v neustálý zápas a krutost. Pozorujte racka a najednou uvidíte, jak se vrhá do skupiny jiných racků, provokuje rvačku, jen aby ostatním ukradl nepatrný kousek masa. Mezi racky neexistují principy dělení ani jiné dobré mravy.

Pokud si tedy máme vybrat nějakého ptáka, který by měl být vzorem naší společnosti, není mořský racek zrovna nejlepším příkladem. Zkusme si proto všimnout chování husy.

Tito pozoruhodní ptáci létají ve tvaru písmene V. Vědci zjistili, že hejno tímto způsobem cestuje o 71 % rychleji a snadněji. Husa, která letí v čele „véčka“, má nejobtížnější pozici, protože je vystavena největšímu odporu vzduchu. Proto se ptáci na této vedoucí pozici po několika minutách střídají, což jim umožňuje přelétnout bez odpočinku dlouhé vzdálenosti.

Bylo také vyzkoušeno, že nejsnadnější pozice je na zadních koncích rozšířeného věčka, a je obdivuhodné, že silní jedinci v hejnu dovolují mladým, slabým a starým ptákům, aby zaujali ta nejméně zatížená místa. Dokonce se předpokládá, že kejhání hejna má za účel povzbudit unavené jedince. A nadto ještě, pokud se stane, že některý pták je už příliš unaven nebo příliš nemocný a musí opustit hejno, nikdy nezůstává opuštěný. Jeden zdravý pták ho vždy doprovází na zem a počká s ním, dokud nemůže znovu pokračovat v letu. Tato vzorová spolupráce podle přirozených instinktů velice přispívá k přežití a k dobré pohodě celého hejna.

Mořský racek nás učí, abychom mysleli sami na sebe. Jeho heslo se dá shrnout do jedné věty: „Starej se pouze sám o sebe.“ Avšak husy nás nutí k něčemu daleko většímu a hlubšímu: učí nás být s druhými a pro druhé. S rodinou bratří a sester totiž doletíme dál, než by se nám to kdy podařilo jako jednotlivcům. A když už letíme, pomáháme svým úsilím i každému dalšímu členu rodiny.

Co je tedy lepší? Být raději rackem, tím, kdo chce být největší a myslí především na sebe? Anebo být husou divokou, která myslí především na ty druhé a jim slouží?

My jsme se rozhodli být doslova jako husy. Možná to zní trochu legračně, ale v Klubu volného času nejsme pro sebe. Jsme tam především pro druhé. Každé úterý od 16 do 19 hodin čekáme na nové tváře nejen z řad oddílů, ale třeba i kostelních lavic. Těšíme se především na rodiče s dětmi, či dokonce prarodiče s vnučaty. Na věku nezáleží.

Můžeme Vám nabídnout přes 150 deskových her a oblíbený stolní fotbal. Pokud to počasí dovolí, otevíráme také hřiště u kostela. Občas pořádáme také speciální

akce – zábavné hry pro děti, tančení na tanečních podložkách nebo třeba nějaké vyrábění (např. o Vánocích či Velikonočích). U barmanů, kteří mají službu, si za symbolický příspěvek můžete zakoupit drobné občerstvení – tousty, vafle, kofolu a různé drobné pochutiny dle aktuální nabídky. Chceme společně utvářet společenství, ve kterém nikdo není sám. Tak se za námi někdy zastavte, protože hejno se skládá až z desítek jedinců a my na to sami stačit nebudeme. ■

*Katka Kunorzová*

## **Ze života turistických oddílů mládeže**

- Hned 1. víkend v září se konal Výsadek. Ve skupinkách po čtyřech lidech jsme měli v noci z pátku na sobotu za úkol obejít co nejvíce daných stanovišť a vrátit se nejpozději v 8:30 zpátky do suterénu.
- V týdnu 10. – 16. září jste mohli některé z nás potkat v ulicích Otrokovic jako světlušky. Na pomoc nevidomým se nám letos podařilo vybrat asi 20 tisíc korun.
- 14. – 16. září proběhla víkendovka vedoucích. Nejen že jsme naplánovali celý oddílový rok, ale užili jsme si společně i příjemné chvíle a pobavili se u her.
- 21. září proběhly první holčičí schůzky. Holky se seznámily s celoroční hrou a přivítaly mezi sebou i nové tváře.
- 22. září se konalo Mezinárodní mistrovství turistického závodu a ani náš oddíl se

na něm neztratil. Marťas Janeček přivezl domů zlatou medaili a Kuba Fabrika s Vojtou Čambalou vybojovali krásná devátá místa.

- Na Den české státnosti 28. září se konal tradiční ministrantský florbalový turnaj. Naším klukům se podařilo získat druhé místo a cenu pro nejlepšího gólmána.
- Také proběhlo 1. misijní vyrábění. Malovali jsme na tašky, pletli z pedigu a savem vytvářeli obrázky na tričkách.
- 29. září proběhly první klučičí schůzky.
- O víkendu 12. – 14. října jsme jeli na potáborovku do Pačlavic. Zahráli jsme spoustu her a společnými silami jsme dopadli zločince, který nám ukradl licence k filmům. ■

## **Světlo z Arsu zasvítilo ve farním kostele**

**N**aše farnost nabídla svým farníkům možnost strávit příjemný sobotní říjnový podvečer, když pozvala mládež a děti ze Zašové, které výjimečným způsobem ztvárnily život a dílo Jana Maria Vianney, patrona kněží.

Jeich překrásný zpěv a herecké přednesy se jistě dotkly srdce každého z přítomných a zvláště pak těch, kteří případně

tato místa, kde světec skromně žil a blahodárně působil, navštívili.

Byla jsem nadšena tímto představením s názvem Světlo z Arsu, které mělo evangelizační podtext. Škoda jen, že tuto snahu a úsilí usměvavé zašovské mládeže nepřišlo ocenit více lidí včetně školáků, pro které by bylo obohacením a inspirací. ■

*Miloslava Zlatušková*

### **FARNÍ OBČASNÍK**

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodějně! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Anna Janotová. Ilustrace: Lenka Baroňová

Uzávěrka dalšího čísla: 2. 12. 2018. Vydání dalšího čísla: 16. 12. 2018.

# Charita sv. Anežky nás informuje

## Zveme vás na společné setkání a oslavu sv. Anežky

U příležitosti svátku patronky naší Charity sv. Anežky České vás srdečně zveme na společné setkání. Koná se v neděli 11. listopadu jako součást farního odpoledne. Začneme v 15 hodin v kostele sv. Vojtěcha svátostným požehnáním, poté se přesuneme do suterénu, kde se společně seznámíme s jednotlivými službami na-

ší organizace, připomeneme si různé akce a aktivity, které naše Charita pořádá a organizuje. Všichni jste srdečně zváni.

V úterý 13. listopadu v 17 hodin pak v našem kostele proběhne slavnostní mše svatá k oslavě sv. Anežky, kterou bude sloužit zlínský děkan P. Kamil Obr. ■

*Jan Žalčík, pastorační asistent*

## Proběhl 1. ročník K-potravinové sbírky

V sobotu 8. 9. 2018 proběhl po celé České republice první ročník K-potravinové sbírky pořádané společností Kaufland a Českou federací potravinových bank. Otrokovická Charita se do sbírky zapojila také, a to v otrokovickém Kauflandu.

Díky dobrovolníkům z řad našich zaměstnanců a štědrým dárcům z řad zákazníků, kteří ten den přišli nakoupit a některé z potravin věnovali do sběrných košíků, se podařilo vybrat 446 kg potravin. Nejčastěji

těstoviny, rýže, luštěniny, mléko, trvanlivé potraviny, hygiena.

Potravinová pomoc bude určena uživatelům sociálních služeb Charity sv. Anežky Otrokovice. Jedná se o rodiny s dětmi, lidi v nouzi, seniory. Potraviny uživatelé získají na základě posouzení jejich tíživé životní situace sociálními pracovníky.

Všem chceme touto cestou poděkovat za jejich snahu pomáhat! ■

*Mgr. Veronika Netušilová, AD Samaritán*

## Pořádali jsme turnaj Přesná šipka

Ve středu 3. října se v Charitním domově v Otrokovicích uskutečnil již 16. ročník turnaje Přesná šipka. Letošního ročníku se zúčastnilo celkem osm družstev. Soutěžili nejen uživatelé blízkých domovů, ale také pracovníci jednotlivých organizací, kteří se utkali mezi sebou. Po ukončení turnaje za plného sportovního i bojovného vypětí se všichni účastníci odebrali do denního centra, kde si užili zaslouženého občerstvení a mohli si tak v klidu popovídat

o dojmech z turnaje a ostatních tématech, která jim přišla zrovna na mysl. Na vítězných příčkách se umístila družstva z Holešova, Napajedel a Charitního domova Otrokovice. Velké poděkování patří společností Jednota, Kosmas, Pavel Dobrovský – Beta, Reda, Vest a Vítar, které letošního ročník podpořily. ■

*Pavla Vykoukalová, DiS, sociální pracovnice CHD*

## Významné ocenění pro naši pracovníci

Ocenění Pracovník roku v sociálních službách Zlínského kraje pro rok 2018 putuje k rukám Jitky Švajdové z našeho Dluhového poradenství Samaritán.

Jedná se o ocenění za významný a kvalitní přínos v oblasti sociálních služeb a sociální péče, aktivní a dlouhodobou čin-

nost v sociálních službách a sociální péči ve Zlínském kraji. „Máme velkou radost a jsme na Jitku náležitě pyšní,“ reagoval na vyznamenání ředitel Charity sv. Anežky Otrokovice Peter Kubala. ■

*Mgr. Tomáš Bernatík, zástupce ředitele*

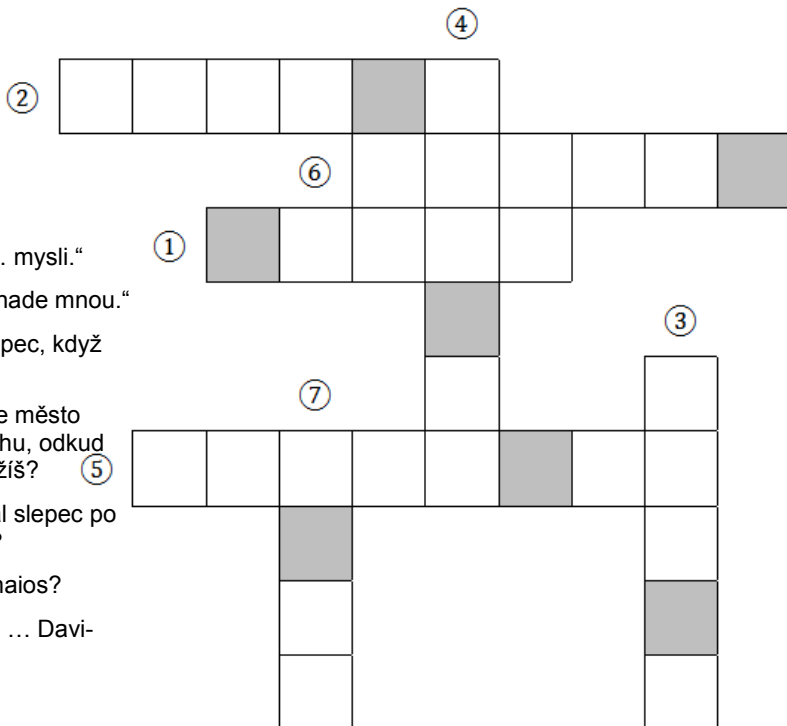
## Doplňovačka z evangelia

(Mk 10, 46-52) Dokážeš sestavit z chybějících slov z dnešního evangelia tajenku? U každého slova je jeden čtvereček zvýrazněný. Pokud seřadíš písmena z těchto čtverečků podle čísel otázek,

dozvíš se, jak se lidově říká svátkům, které nás v tomto týdnu čekají.

### Otázky

- 1) Doplň: „Buď ... myslí.“
- 2) Doplň: „... se nade mnou.“
- 3) Co odhodil slepec, když se uzdravil?
- 4) Jak se jmenuje město z dnešního příběhu, odkud vycházel Pán Ježíš?
- 5) Co ještě udělal slepec po svém uzdravení?
- 6) Kdo byl Bartimaioš?
- 7) Doplň: „Ježíši, ... Davidův.“



## Dušičkový kvíz pro malé i velké

Víra ve vzkříšení z mrtvých je podstatným prvkem křesťanské víry. V následujícím týdnu budeme vzpomínat na všechny blízké zemřelé, kteří nás předešli na věčnost. Hřbitovy po celé zemi rozsvítí světla tisíce svíček. Na následující obrázku jsou vyobrazeny od každého druhu svíčky právě dvě, kromě jedné. Dokážeš ji najít?

